

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΜΙΟ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'. ΜΕ ΤΗ ΘΥΡΥΛΙΚΗ ΕΥΓΕΝΙΑ

Ο Σταντάλ και η μικρούλα κόμησης Ευγένια. Τι της έλεγε την ώρα που της πρόσφερε γλυκίσματα. Η προφητεία της μάγισσας. Όπου η Ευγένια άπερριπταί τα πιά λαμπρά συνεισεία. Το ειδύλλιο της με τον Ναπολέοντα. Στα άνακτορικά πάρκα. Η αντίδρασις των κυλικών κυκλών, κλπ. κλπ.

ΤΑ 1834, ο ζαχαροπλάστης Μπάκ, περιφημοσ τῶ Παρίσι γιά τὰ πτί-φοῦρ του, ἔβλεπε μέρα παραμέρα νά πηγαίνει στό κατάστημα τοῦ ἑνὸς εὐσώμου κύριου με ξυρισμένο μουστάκι καί με ὠραίες φωτεινά θοριότες, κρατώντας ἀπό τὸ χέρι του ἕνα χαριτωμένο καί καλοντυμένο κοριτσάκι ἡλικίας ὀχτῶ περίπου χρόνων, με καστανά μαλλιά καί με μεγάλα φωτεινά μάτια. Ὁ κύριος αὐτὸς καθόταν σ' ἕνα τραπέζι, διέθεσε τὸ κοριτσάκι στὰ γόνατά του καί τοῦ ἐξιστοροῦσε, με λόγια ἀπλά μὰ ζοφρὰ χρωματισμένα, διάφορα ἐπεισόδια ἀπὸ τὶς ἐκστρατείες τοῦ Μεγάλου Ναπολεόντος, στίς ὁποῖες εἶχε λάβει μέρος. Τὸ κοριτσάκι τὸν ἀκούγε με μάτια ὀρθάνοιθα ἀπὸ θαυμασμό, τρώγοντας συγχρόνως καί γλυκά... Ὑστερὰ, ὁ εὐσώμος κύριος, ἀναστάντας, λέγοντας σὲ τὸν μισὸ σοφάρ, μισὸ κωμικό:

—Ὅταν θὰ μεγαλώσῃς, θὰ παντρευθῆς κανένα τρανὸ κύριο, τὸ μαρκήσιον ντὲ Μοντοριόρ, λόγου χάρι, ἢ τὸ δοῦκα ντὲ λα Πένα, καί θὰ ἐσχάσεις ἕμένα, πού σου λέω τώρα τόσο ὠραίες ἱστορίες, πού σου προσφέρω τόσο ὠραία γλυκά...

Τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο ἦταν ἡ κόμησης Ευγένια ντὲ Μοντιόρ, ντὲ Τέμπτα, ντὲ Μπάκος καί Μόρα, ντὲ Παλαφόξ. Ἐχε γεννηθῆ στὴν ἡλιολοσομένη Γρενάδα, στίς 5 Μαΐου 1826, κατὰ τὴ διάρκειά ἑνὸς ἰσχυροῦ σεισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνάγκασε τὴ μητέρα της νὰ ζητήσῃ καταφύγιο σ' ἕνα κῆπο καί νὰ φέρῃ τὴν κόρη της στὸν κόσμο...ἀνάμεσα στὰ λουλούδια!... Καί ὁ εὐσώμος κύριος, πού εἶχε λάβει μέρος στίς ἐκστρατείες τοῦ Ναπολεόντος, ἦταν ἕνας μυθιστοριογράφος ἀγνωστος σχεδὸν στὴν ἐποχὴ του, μὲ διάσημος σήμερα: ὁ Σταντάλ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Κόκκινου καί τοῦ Μαύρου»...

Μὴ φαντάζεστε, πὼς ἡ προφητεία τοῦ Σταντάλ, ὅτι δηλαδὴ ἡ Ευγένια θὰ παντρευότανε μιά μέρα ἕνα μαρκήσιον ἢ ἕνα δοῦκα, ἐνθουσίαζε ὑπερβολικά τὴ μικρὴ Ἰσπανίδα. Κάθε ἄλλο! Ἡ Ευγένια ἦταν θεοεἶα, πτὶ θὰ ἔκανε ἕνα γάμο πολὺ καλύτερο. Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια περίπου, κατὰ τὴ διάρκειά ἑνὸς οικογενειακοῦ ταξιδιοῦ σὲ μιά Γαλλικὴ ἐπαρχία—ἡ μητέρα τῆς Ευγένιας, μιά ἀπὸ τὶς πλουσιότερες γυναῖκες τῆς Ἰσπανίας, περνοῦσε τὸν περισσότερο καιρὸ στὸ Παρίσι, προτεύουσα τῆς καλλονῆς καί τοῦ λούσου, παρὰ στὴν πατρίδα τῆς—ἕνας γέρονς ζητιάνος διάβασε στίς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ τῆς μικρούλας, ὅτι θὰ γινότανε μιά μέρα βασίλισσα!... Ἡ πρόρρησι αὕτη, σφηνώθηκε βαθεῖα στὸ μυαλὸ τῆς Ευγένιας, ἡ ὁποία ἦταν προληπτικὴ ὅπως ὅλες ἡ Ἰσπανίδες, σὲ βαθμὶ νὰ τὴν κἀν ν' μὴ πολυδύνη σημασία στὸ λαμπρὸ μέλλον πού τῆς προσήγγειλε ὁ Σταντάλ! Μὰ καί ἀργότερα, ὅταν ἡ Ευγένια ἔκανε τὴν πρώτη ἐμφάνισι σ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῶν Παρισίων—ἀφοῦ τελείωσε τὶς σπουδὲς της στὴ σχολὴ Καλογραϊῶν Σακρέ-Κέρ—ἀπέρριψε με πείσμα τὶς προτάσεις νέων πού ἀνέκανε στίς εὐγενέστερες οἰκογένειες τῆς Γαλλίας. Γιατί νὰ διαστῆ νὰ γίνῃ μαρκησία ἢ δοῦκισσα, ἀφοῦ μιά μέρα θὰ φοροῦσε ἕνα στέμμα στὸ κεφάλι της;...

Στὰ 1849, ἡ μητέρα τῆς Ευγένιας ἀπόφασισε νὰ ἐγκαταστή ὀριστικά στὸ Παρίσι. Ἡ μεγάλη της κοινωνικὴ θέσι, τῆς ἔδινε τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανίζεται σ' ὄλους τοὺς χοροὺς, σ' ὅλες τὶς δεξιώσεις, πού γινότουσαν στὸ μέγασο τῶν Ἱηλισίων. Ἀνώτατος ἀρχὸν τῆς Γαλλίας ἦταν τότε ὁ Ναπολέον—πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, τὴν ὁποῖαν ὁμως ὑπενόμουμε γιὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ με τὴν Αὐτοκρατορία καί νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐνδοξὴ παράδοσι τοῦ θειοῦ του, τοῦ Ναπολεόντος τοῦ Μεγάλου.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού εἶ-

δε ὁ Ναπολέον τὴν Ευγένια, ἔμεινε ἐκστατικὸς μπρὸς στὴν ἀερὴ ὡμορφιά τῆς Ἰσπανίδος. Ἡ ἔκστασις αὕτη δὲν ἀργεσε νὰ μεταβλήθῃ σὲ τρυφερὸ ειδύλλιο μεταξὺ τῶν δύο νέων. Καί ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, τὰ τρυφερά αὐτὰ ἀσθημάτα μετεβλήθησαν σ' ἀμοιβαῖο παράφορο πάθος. Στ' ἀπέραντα πάρκα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Φονταινεμπλώ ἢ τῆς Κομπιένης, ὁ Ναπολέον καί ἡ Ευγένια, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ δένδροστοιχίες, ἀντήλλαξαν τοὺς πρώτους ὄρκους σιῶνως ἀγάτης. Καί οἱ ψιθυρισμοὶ τῶν, αμίγνυται με τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, πού τραγουδοῦσαν ἀνάμεσα στίς φυλλωσίδες τῶν δένδρων, ἀποτελοῦσαν μιά γλυκεῖα μουσικὴ—τὴ συμφωνία τῆς Ἀγάτης.

Ἦταν, τὸ Δεκέμβριον τοῦ 1852, ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, πραγματικοῦ τῶνερ τοῦ, ἐπέφερε προέκκομητικὰ τὴν Αὐτοκρατορία κ' ἔγινε Ναπολέον Γ', Αὐτοκράτωρ τῶν Γαλλίων, ὅταν μ' ἔλλα λόγια σταθεροποίησε τὴν ἐξουσία του, πρώτη σκέψις τοῦ ἦταν νὰ κἀν τοὺς γάμους του με τὴν Ευγένια, με τὴν ὁποία ἦταν ἐρωτευμένος περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Κ' ἐνῶ ἄλλοτε προσπαθῶν νὰ κρῖθῃ τὸ ἀσθημά του ἀπὸ τ' ἀδικράτα βλέμματα τῶν ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντος; του, τώρα ἄφηνε ἀπροκαλύπτα νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ λατρεία του πρὸς τὴν ὠραία Ἰσπανίδα.

Ἡ Ευγένια κολυμποῦσε σὲ ὠκεανὸ εὐτυχίας—ὄχι μονάχα γιὰτὶ θὰ γινότανε βασίλισσα, αὐτοκράτειρα, ὅπως τῆς εἶχε προφητῆσει ὁ ζητιάνος, μὰ καί γιὰτὶ θὰ παντρευόταν ἕνα ἄνδρα ὠραῖο, νέο, ἔξυπνο, γενναῖο, ἕναν ἄνδρα πού τὸν ἀγαποῦσε μ' ὄλη τὴ δύναμι τῆς φλογερῆς καρδιάς της... Τὶ περισσότερο μποροῦσε νὰ ἐπιθυμῆσῃ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο;...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὴν ἀπέραντὴ αὕτη χαρὰ τὴν δηλητηρίασαν κάπως ἡ ραδιοურγιές καί ἡ κακολογιές τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς... Ἡ γυναῖκες δὲν συγχωροῦν ποτὲ σὲ μιά διωφυλο τους μιά μεγάλη εὐτυχία της. Καί ὅταν ἡ εὐτυχία αὕτη...ἐπισημοποιεῖται ἀπὸ ἕνα στέμμα, εἶνε ἱκανὲς νὰ κἀνουν τὰ πένα για νὰ ματαιώσουν αὕτη τὴν εὐδαιμονία. Στὴν προσπάθειά τους θῆρκανε σύμμαχους καί τοὺς συγγενεῖς τοῦ αὐτοκράτορος, πού θὰ προτιμοῦσαν νὰ ἐπαρνε ὁ Ναπολέον γυναῖκα μὴ πριγκιπισσά. Πιστεύαν βαθεῖα—καί ἴσως νὰ εἶχαν δίκαιο σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο—ὅτι εἶνε αὐνοικεῖο τοῦ αὐτοκράτορος με τὴν πριγκιπισσά ἑνὸς ἰσχυροῦ κράτους, θὰ ἐξασφάλιζε γιὰ τὴ Γαλλία μιά πολὺτιμη συμμαχία... Ἐνας γάμος με τὴν Ἰσπανίδα—μὲ μιά «τυχοδιώκτρια», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσαν περιφρονητικά ἡ ἀντίζηλές της—ὄχι μονάχα δὲν θὰ ὠφελοῦσε ὅτιπῶτα τὸν αὐτοκράτορα, μὰ θὰ τὸν ἔκανε καί καταγέλαστο στὸ ἐξωτερικό.

Ὁ Ναπολέον καί ἡ Ευγένια ἤξεραν τὶ ψιθυρίζονταν στὰ...παρσική νὰ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κεραμικοῦ σχετικὰ με τὸ ἀσθημά τῶν, χωρὶς ὁμως νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψει τὶς κακολογιές καί τὶς ραδιοურγιές. Ὁ αὐτοκράτωρ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ παντρευθῇ τὴν Ευγένια. Καμμιά δύναμι στὸν κόσμο δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν κἀν ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Καί, μιά μέρα, σκέφτηκε νὰ ἐπισημοποιήσῃ τὴν ἀπόφασί του, με τὸν ἐξῆς πρωτότυπο τρόπο:

Ἐν' ἀπόγευμα, ἐνῶ ὁ Ναπολέον περπατοῦσε με τὴν Ευγένια στὸ πάρκο τῶν ἀνακτόρων τῆς Κομπιένης, ἡ Ἰσπανίδα εἶδε ἐξαφικὰ κάτῳ ἕνα τριφύλλι στολισμένο με τέσσαρες δροσοσταλίδες. Τὸ λουλούδι αὐτὸ ἦταν τόσο κομψὸ καί συμμετρικό, ὅστε θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ἔβλεπε ὑπερστὸ τοῦ ἑνὸς πραγματικὸ κόσμημα. Ὁ αὐτοκράτωρ πρόσεξε τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς Ευγένιας—καί χαμογέλασε παράξενα. Ὅταν τελείωσε ὁ περίπατος καί ἐπέστρεψαν στ' ἀνάκτορα, ὁ Ναπολέον πῆρε κατὰ μέρος τὸν ἀρχιβαλαμπίλο του, τὸν κόμηνα Μπατσιόκι καί τοῦ ἔδωσε με σιγανὴ φωνὴ μιά παραγγέλια.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, στὴ διάρκεια μιάς ἐσπερίδος, ὁ αὐτο-

Ὁ Ναπολέον Γ'.

κράτωρ πλησίασε την Ευγενία, ή οποία περιστοιχιζότανε τότε από μερικές «καλές φίλες» της και της προσέφερε ένα κουτάκι, λέγοντας:

—Μέ το δώρο αυτό, επισημοσιώ το λόγο που σάς έδωσα! 'Η απόφαση μου είναι οριστική!

Τά λόγια αυτά, ο Ναπολέων τά έτόνισε για νά τ' άκούσουν όλοι οι παριστάμενοι...

'Η Ευγενία άνοιξε τό κουτάκι, κατακόκκινη από γαρά και συγκίνησι και έβγαλε μία άνασάφισι θαυμασμού. Τό κουτάκι περιείχε ένα κόσμημα, ένα τριφύλλι με τέσσαρες δροσοσταλίδες, από μεγάλα διαμάντια!...

'Από τή στιγμή εκείνη, ή Ευγενία έθεωρείτο σύζυγος του Ναπολέοντος! Και τότε, όλοι όσοι άντέδρασαν στό γάμο αυτόν, καταλαβαίνοντας πώς άπέτυχαν ή προσπάθειές τους, άλλαξαν τακτική και άρχισαν να κολακεύουν ταπεινά τή γυναίκα που θά γινότανε σε λίγο αυτοκράτειρα τής Γαλλίας...

Οι συγγενείς όμως του Ναπολέοντος σκέφτηκαν νά κινήσουν μία τελευταία απόπειρα νά μεταπεισουν τόν αυτοκράτορα, να του ύποδειξουν πώς ένας τέτοιος γάμος θά 'ηταν τρέλλα. Και συγκάλεσαν ένα οικογενειακό συμβούλιο, για νά εκθέσουν ο καθένας τίς απόψεις του. Ο Ναπολέων τους άκουσε όλους ως τό τέλος, μ' ένα παράενο χαμόγελο στό χέλι, χωρίς νά δοκιμασθή νά τους διακόψη. Και όταν έκλειον τείλειωσαν, τους είπε άπαθέστατα:

—Οί γάμοι μου μέ τήν κόμησα ντε Μοντιχό θά γίνουν στις 20 Ιανουαρίου 1853!...

Κ' έφυγε από τήν αίθουσα, αφήνοντας έμβρόντιους τους συγγενείς του!

Τό ειδύλλιο του αυτοκράτορος μέ τήν ώραία 'Ισπανίδα, αυτός ο γάμος από άγάπη—που 'ηταν τόσο αντίθετος μέ τίς συνήθειες των παλαιών Γάλλων μοναρχών,—έκανε τό ζεύγος περισσότερο συμπαιθητικό στόν ένθουσιώδη Παρισινό λαό.

Είνε αδύνατο νά περιγραφή ή λαμπρότης, μέ τήν όποία έγιναν οι γάμοι του Ναπολέοντος και τής Ευγενίας. Τήν ήμέρα εκείνη, δολόκληρος ο πληθυσμός τής Γαλλικής πρωτεύουσας είλκυριευθή από μία χαρά που άγγιζε τέρδια τής φρενιτιδος. Τά παράθυρα όλων των σπιτιών, και στις πιο μακρινές συνοικίες, στολιστηκαν μέ χαλιό και λουλούδια και σ' όλους τους δρόμους στήθηκαν θριαμβευτικές άψίδες μέ πολύχρωμα φαναράκια.

Οί νεόνυμφοι πήγαν στην έκκλησία, τή θρυλική Παναγία των Παρισίων, μέ τό ίδιο άμάξι που χρησιμοποιήσε ο Ναπολέων Α', όταν έκανε τό γάμο του μέ τή Μαρία Λουίζα.

Ποτέ ή Ευγενία δεν ήταν ώραϊότερη... 'Ενα σύννεφο από δαντέλλες των Βρυξελλών σκέπαζε τό άγαλιατένιο σώμα της και από τό λαμό της, λαμό κύκνου, ήταν περασμένο ένα κολιέ μέ από εφτάδιπλες σειρές μαργαριταριών, δώρο του Ναπολέοντος...

Όταν ή Ευγενία ξεναγήκε από τήν έκκλησία, ήταν πια αυτοκράτειρα των Γάλλων!

Μία παλιά 'Ισπανική παράδοσι λέει, πώς ή νύφη που φοραει μαργαριτάρια τή μέρα του γάμου της, θά χύσει άρχότερα πικρά δάκρυα. 'Η Ευγενία, άν και προληπτική, δεν έδωσε τότε σημασία σ' αυτή τή λεπτομέρεια, γιατί ήταν μεθυσμένη από τήν εϋτυχία της... 'Αλλοίμονο όμως! 'Η 'Ισπανική παράδοσι είχε δίκιο!

'Η ώραία Ευγενία, ύστερ' από λίγα χρόνια εϋτυχίας, έχασε τό θρόνο της, μέσα στην πυρκαϊά που άναψε στη Γαλλία ή τραγική έκθεση του Γαλλογερμανικού πολέμου, έχασε και τόν άντρα της και τό μοναχογιώ της—και από τότε δεν έπαψε ως τή μέρα που πέθανε, στό 1920, νά χύνη πικρά δάκρυα μέ τήν άνημπού τής παλιάς τής λάμψεως, τής παλιάς τής ευδαιμονίας!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

'Η περιφρόνησι είναι ένα χατί που μπορεί κανείς νά τό καταπιεί εύκολα, αλλά είναι αδύνατο νά τό μασηση χωρίς νά μορφοση.

Μορφή έρωτος

Πολλές φορές τό τέλος μιας συμφωράς είναι άρχή μιας άλλης, πιο μεγάλης.

'Εχει άδικο εκείνος που κατηγορεί τόν Ποσειδώνά όταν ναυαγήνη για δεύτερη φορά.

Πόπλιος Σύρος

ΔΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΦΟΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ (*)

Μία φορά κι 'έναν καιρό, σε μία χώρα, έφτασε ο πιο ξακουστός άπ' όλους τους ράφτες του κόσμου. Ο ράφτης αυτός ήταν μεγάλος τεχνίτης κι' έφτιανε φορέματα σπουδία. Είχε ντυσει βασιληάδες και βασιλίσσες, πριγκήπισσες και πρίγκηπες. Οι άιθρωποι που έντυνε αυτός, έγινιντο ώραιόι και μεγαλοπρεπείς. 'Ηταν δηλαδή ένας σπάνιος τεχνίτης, στον όποιον ο Θεός είχε δώσει τό δώρο του ψαλιδιού και του θελονού...

Όστόσο, τά φορέματα του ράφτη αυτού είχαν τούτο τό περιεργό: Οί άνήτορι και οι ήλιθιοι δεν μπορούσαν νά τά ιδουν. Δεν ήσαν ορατά, παρά μονάχα στους έξυπνους και στους φρόνιμους άνθρώπους!

Όταν ο ξακουστός τεχνίτης έφτασε στη χώρα εκείνη, ο άρχοντας της έστειλε και τόν φώναξαν άμέσως στο άρχοντικό του.

—Είνε αλήθεια, του είπε, πώς σου φτιάνας τά ωραιότερα φορέματα στον κόσμο;

—Ναι, άρχοντά μου, απάντησεν ο ράφτης. Μέ τή βοήθεια του Θεού!

—Και είναι αλήθεια, πώς τά φορέματα που φτιάνας τό όλεπουν μονάχα οι έξυπνοι και οι φρόνιμοι άνθρωποι;

—Ναι, άρχοντά μου!

—Έβλεω νά μου φτιάξης, λοιπόν, και μένα, μία από τίς ξακουστές φορεσιές σου, του είπεν ο άρχοντας.

—Θά γίνη όπως προστάξεις, άρχοντά μου, απάντησε ο ξακουσμένος ράφτης.

Ο άρχοντας διέταξε τότε νά του δώσουν ένα διαμέρισμα στο άρχοντικό του και ο ράφτης άρχισε τή δουλειά του. Και σε μία εβδοάδα έστειλε νά ειδοποιήσουν τόν άρχοντα, πώς ή φορεσιά του ήταν έτοιμη.

—'Ας έρθη νά μου τήν προβάρη, έπρόστασε ο άρχοντας.

Ο ράφτης παρουσιάστηκε άμέσως μπροστά του, τόν έβυσε και έπειτα άρχισε νά τόν ντύνη. Ο άρχοντας παρακολουθούσε κατάπληκτος όλες τίς κινήσεις που έκανε ο ράφτης, καταλάβαινε πώς του φορούσε τό πανταλόνι, τό γελέκο, τό χιτώνιο και τόν ίπποτικό έπεινδύτη, καταλάβαινε πώς του περνούσε τή χρυσή ζώνη για τό σπαθί του και του φορούσε τό καπέλλο μέ τό περήνανο λοφίο, παρακολουθούσε όλες του τίς κινήσεις, αλλά δεν έβλεπε ούτε πανταλόνι, ούτε γελέκο, ούτε χιτώνιο, ούτε ζώνη, ούτε λοφίο, ούτε τίποτα!

—Είμαι έτοιμος, άρχοντά μου, του είπε τέλος ο ράφτης.

Κι' ο άρχοντας, που ύποψιαζότανε πάντα πώς ήταν ένας μαρδός και άνήτορος, έβλεπε τώρα πώς ή ύμορμία του εκείνη, για τή θλακεία του, ήταν διεικαιολογημένη. 'Αν δεν ήταν άνήτορος, θά έβλεπε άσφαλώς τή στολή που του είχε φορέσει ο ξακουσμένος ράφτης!

Καταντροπισμαμένος λοιπόν και κατάγλωμος ο δύστυχος άρχοντας, άρχισε νά έπαύη και άξιολογίαστη τέχνη του ράφτη του. Και όταν, σε λίγο, ο πιστότερος ύπηρέτης του και έπειτα ή γυναίκα του μπήκαν στο δωμάτιό του και άρχισαν κι' αυτοί νά έγκωμιάζουν τήν καινούργια στολή του, ο άρχοντας έδιπλασίασε τόν προσποιητόν ένθουσιασμό του. 'Εκανε πώς τά έβλεπε όλα, γέμισε μέ δώρα τό ράφτη και τόν έστειλε πάλι στον τόπο του.

Τό ίδιο θράδυ, ο άρχοντας έδωσε μία γιορτή στο παλάτι του. Και όλοι όσοι πήγαν στη γιορτή του, όλοι οι έπίσημοι και όλες ή ώμορφες κυραδες, δεν έβρισκαν λόγια για νά έγκωμιάσουν τή θαυμασία στολή του, γιατί κανείς δεν ήθελε νά όμολογήση πώς δεν τήν έβλεπε, πώς ήταν δηλαδή θλάκας...

'Εξαφια, μήκη μέσα στην αίθουσα τό μικρό αγοράκι του άρχοντα. Και όταν τό άθωο παιδάκι είδε τό μπαμπά του σε τούτο χάλι, έπρεξε στη μητέρα του και τής είπε μέ άπορία:

—Μαμά, γιατί ο μπαμπάς είναι μέ τό σώβρακα; Δεν είναι ντροπή;

'Ετσι, ένα μικρό παιδί φάνηκε πιο έξυπνο άπ' όλους, φανέρωσε σ' όλους τή θλακεία τους και τούς κατατρόπισσε!...

(*) 'Απ' τό παρουσίει αυτό έχει βγάλει μία άπ' τίς ωραιότερες ιστορίες του ο περίφημος Δανός συγγραφέας Χανς Χριστιάνος Άντερσεν.

